

předpisu čl. 112 obch. zák. k odůvodnění povinnosti žalovaného proti žalobci. Ale závazek žalovaného, zaplatiti spornou pohledávku, byl platně založen smlouvou mezi ním a žalobcem, kterou se mu zavázal celý dluh zaplatiti.

Čís. 8678.

Zrušil-li dovolací soud rozsudek odvolacího soudu podle §§ 496 čís. 3, 513 c. ř. s., lze odvolacímu soudu přihlídnouti k novému nebo doplňujícímu přednesu o skutkových okolnostech podstatných s hlediska správného právního posouzení.

(Rozh. ze dne 1. února 1929, Rv I 821/28.)

Žaloba byla původně zamítnuta oběma nižšími soudy. Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by znovu rozhodl, načež odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání vytýká odvolacímu soudu s hlediska dovolacího důvodu právní mylnosti podle § 503 čís. 4 cřs., že odvolací soud přihlížel, prý proti předpisu § 482 cřs. o zákazu novot v odvolacím řízení, k novému přednesu žalobkyně, že Michal H., jak je soudu vůbec známo a plyne i z dopisu Dr. A-o, byl v době sjednání smlouvy úplně nemajetný, takže bylo předem bez naděje od něho očekávati, že věc vypořádá zaplacením dobírky, a že se podle dopisu žalobkyně marně snažila, by Michala H-a k vypořádání věci přiměla. Avšak dovolání nemá pravdu. Dovolací soud zrušil usnesením ze dne 25. listopadu 1927 první rozsudek odvolacího soudu podle § 510 cřs., protože skutkové okolnosti o dovolatelčině tvrzení, že žaloba jest předčasná, nebyly ani na přetřes vzaty, dovolacímu soudu se však s jeho — nižšími soudy mylně pominutého — právního stanoviska zdály býti rozhodnými. Šlo tudíž o zrušení podle § 496 čís. 3 a 513 cřs. Účelem jeho je právě, by procesní strany látku novým aneb doplňujícím přednesem o skutkových okolnostech podle správného právního posouzení podstatných rozpředly. Příčilo by se účelu zrušovacího usnesení, kdyby odvolací soud k takovému přednesu nesměl přihlížeti. To plyne jasně z posledního odstavce § 496 cřs., podle něhož odvolací soud, hodlá-li místo vrácení věci do první stolice rozhodnouti ve věci samé, může doplniti, třeba-li toho, jednání první stolice. Jest jasno, že takové doplnění se může díti jen podle zásad pro řízení v první stolici, nový přednes nevylučujících. Nesejde na tom, že v souzeném případě tu není projevu odvolacího soudu, postupovati podle posledního odstavce § 496 cřs., neboť je tu místo něho jej nahrazující zrušovací usnesení odvolacího soudu, jenž, seznáv, že asi nebude třeba jednati v první stolici, zrušil jen rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by o věci znovu jednal

a ji rozhodl. Je proto napadený postup odvolacího soudu bezvadný. Opominula-li žalovaná firma, majíc jej mylně za nedovolený, při odvolacím roku též přednésti nové okolnosti vhodné k vyvrácení nového přednesu žalobkyně, jde to na její vrub. Přihlížeti k nim až v dovolacím řízení není ovšem již dovoleno (§ 504 čs.).

Čís. 8679.

Pozemková reforma.

Při rozvrhu přejímací ceny za zabraný majetek jest vyhraditi pořad práva podle § 2 čís. 7 nebo podle § 18 nesp. říz. Rozdíl mezi obojím způsobem.

(Rozh. ze dne 1. února 1929, R II 36/29.)

Do srovnalých usnesení nižších soudů o rozvrhu přejímací ceny za zabraný majetek, podal dovolací rekurs vlastník.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu ohledně některých hypotekárních pohledávek a uložil rekursnímu soudu, by doplně řádně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Stěžovatel uplatňuje, že nejde o jmění svěřenské, nýbrž o jmění fideikomisární substitucí v jeho prospěch stížené, a hájí stanovisko, že podstata tohoto jmění nemohla býti dispositivemi substitučního držitele zatížena, že zatížení bylo nepřípustné a nemohlo býti ani spolupůsobením opatrovníka substitučního jmění a spoluopatrovníka stěžovatele jako substitučního čkatele a schválením substitučního soudu »sanováno«, že tedy pohledávky shora ve výroku uvedené nemohou býti z přejímací ceny za substituční nemovitosti, která představuje podstatu, přikázány, a vznesl proto proti přikázání tomu odpor. Mínil, že substitučnímu držiteli příslušelo jen právo poživací a buduje tedy patrně na předpisu § 613 obč. zák., ač jej necituje. Prvý soudce vypořádal se s touto námitkou tak, že praví, že sluší tu užiti aspoň obdobně předpisu § 635 obč. zák. a že uvedené hypoteční pohledávky, když se zatížení stalo se schválením substitučního soudu, zatěžují do $\frac{1}{3}$ i podstatu, avšak vlastník že netvrdí, že tato hranice byla překročena. Rekursní soud praví, že tu není sporných skutkových okolností a že jest tedy vyloučeno, by odpor byl poukázán podle § 231 ex. ř. na pořad práva, nýbrž spornou že je jen právní otázka, zda mají zmíněné hypoteční dluhy splaceny býti ze jmění, jak praví, »fideikomisárního« (roz. substitučního) či z vlastního jmění bývalého substitučního držitele, správněji, zda mají býti hrazeny z podstaty substitučního jmění, či jen z jeho užitkův a z ostatního (nesubstitučního, »alodního«) jeho jmění, ale ani tuto právní otázku neřešil, nýbrž ji vyřídil tím, že prostě praví, že »odpor takový jest zamítnouti«.